

**- SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL -
DOUĂ FĂCLII ÎN SLUJBA LUI DUMNEZEU ȘI A OAMENILOR**

Sfântul Apostol Petru, care mai înainte de apostolie se numea Simon, era de neam iudeu, din hotarele Galileei cea din Palestina, dintr-o cetate mică și neslăvită, Betsaida. El era fiul lui Iona, din seminția lui Simeon, și frate cu Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat. El luând pe fiica lui Aristobol, care era frate cu Sfântul Apostol Varnava, a născut dintr-însa un fiu și o fiică. Petru era simplu la obicei și neînvățat, însă temător de Dumnezeu; căci păzea poruncile Lui și umbla înaintea Lui fără de prihană în toate lucrurile sale. Cu meșteșugul era pescar, căci, fiind sărac, își câștiga hrana casei sale din osteneala mâinilor, hrănindu-și femeia, pe copii, pe soacră și pe bătrânul său tată, Iona. Iar Andrei, fratele lui, trecând cu vederea deșertăciunile și gâlcevile lumii acesteia, și-a ales viața fără însoțire; și, ducându-se la Sfântul Ioan Botezătorul, care propovăduia pocăința la Iordan, s-a făcut ucenicul lui.

Și auzind cuvintele învățătorului său, care arăta cu degetul pe Iisus, zicând: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii... și celelalte mărturii despre Domnul, a lăsat pe Ioan și s-a dus în urma lui Hristos cu un alt ucenic al Botezătorului. Și întrebând însuși pe Hristos despre casă și despre viețuirea Lui, au zis: învățătorule, unde locuiești? Și Domnul le-a răspuns: Veniți și vedeți. Ei s-au dus și au văzut unde locuia și au petrecut la Dânsul ziua aceea. Iar a doua zi, ducându-se Andrei la fratele său, Simon Petru, i-a grăit: Am aflat pe Mesia, Care se tâlcuiește Hristos! Apoi l-a dus pe el la Iisus, Care, căutând spre dânsul, i-a zis: Tu ești Simon, fiul lui Iona; Tu te vei chema Chifa, care se tâlcuiește Petru. Iar Sfântul Petru îndată s-a rănit cu dragostea pentru Domnul, crezând că El este adevăratul Hristos, Cel trimis de Dumnezeu pentru mântuirea lumii. Dar încă nu și-a lăsat casa și meșteșugul, purtând grijă de trebuințele casnicilor săi, la care lucru îl ajuta și Andrei din când în când, pentru tatăl său care îmbătrânise, până ce amândoi au fost chemați de Domnul la apostolie.

Căci după ce Ioan a fost pus în temniță de Irod Agripa, Iisus Hristos, umblând pe lângă Marea Galileei, care se numește și a Tiberiadei sau Lacul Ghenizaretului, a văzut pe Petru și pe Andrei, fratele său, aruncând mrejele în apă, și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pe voi pescari de oameni. Iar ce fel de pescari a vrut Domnul să-i facă pe ei, aceasta a arătat-o la vânarea peștelui, intrând în corabia lui Simon și poruncindu-i să arunce mrejele spre pescuit, la care poruncă, Petru a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am ostenit și nimic n-am prins; iar după cuvântul Tău voi arunca mreaja. Făcând aceasta, au prins mulțime de pește, încât se rupea și mreaja de mulțimea peștilor. Aceasta era mai înainte închipuire a pescuitului celui duhovnicesc și al apostoliei; căci cu mreaja cuvântului Domnului aveau să vâneze multe popoare la mântuire. Și văzând Simon Petru această minune, a căzut la picioarele lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că eu sunt om păcătos! Aceasta a făcut-o pentru că îl cuprinsese spaima pe el și pe toți cei ce erau cu el, de mulțimea peștilor ce îi prinsese. Iar împotriva cuvintelor lui Petru, care zicea: Ieși de la mine, Doamne..., Domnul îl chema în urma Sa, zicându-i: „Vino după mine, că de acum vei fi pescar de oameni spre viață, în chipul în care ai pescuit peștii spre moarte”. Din ceasul acela, Petru s-a făcut următor lui Hristos, precum și Andrei, fratele lui și ceilalți ucenici chemați. Și Domnul îl iubea pe el pentru dreapta simplitate a inimii sale.

Și a cercetat Domnul casa lui cea săracă cu venirea Sa, iar pe soacra lui care pătimea de boala frigurilor a tămăduit-o prin atingerea mâinii. Iar noaptea, când Domnul a ieșit singur la rugăciune în loc pustiu, Sfântul Petru, nesuferind acum să fie fără Domnul nici un ceas, și-a lăsat casa și pe toți ai săi și a alergat în urma Lui, căutând cu osârdie pe iubitul său învățător.

Și, aflându-L, i-a zis: Toți te caută pe Tine, Doamne! De acum nu se mai depărta de la El și petreceau împreună, îndulcindu-se de vederea feței Lui și de cuvintele Lui cele dulci ca mierea; fiind el însuși văzător al minunilor Lui celor multe și mari, care arătate îl adevereau că este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în Care el a crezut cu neîndoire. În Iope, pe o fecioară, anume Tavita, care murise, a înviat-o. Dar nu numai mâinile lui erau făcătoare de minuni și cuvântul lui era puternic, ci și umbra lui singură era dătătoare de tămăduiri. Și oriunde voia să meargă el, acolo poporul își aducea pe

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL - DOUĂ FĂCLII ÎN SLUJBA LUI DUMNEZEU ȘI A OAMENILOR

neputincioșii lor, și-i punea pe pat și așternuturi, ca venind Sfântul Petru, măcar cu umbra lui să umbrească pe fiecare dintre dânșii. Iar când

împăratul Irod și-a pus mâinile să facă rău Bisericii credincioșilor din Ierusalim, ucigând cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan, atunci și pe Sfântul Petru l-a aruncat în temniță legat cu două lanțuri de fier; iar îngerul Domnului l-a eliberat pe el și l-a scos din temniță.

Acest mai mare apostol a deschis cel dintâi ușa credinței pentru neamuri, botezând în Cezareea pe sutașul Corneliu romanul, după ce i s-a arătat mai întâi vedenia mesei pogorâtă din cer, cu dobitoacele cele cu câte patru picioare, cu jivinele și cu glasul care poruncea lui Petru să le înjunghie și să le mănânce, zicându-i ca să nu numească spurcate pe cele care Dumnezeu le-a curățit. Iar acesta era semnul întoarcerii neamurilor către Hristos.

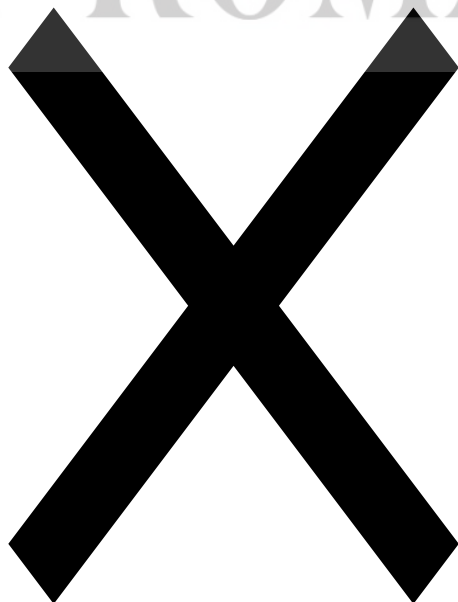
Pe Simon, vrăjitorul din Samaria, care cu fățărnicie a primit Sfântul Botez și cu argint voia să cumpere darul Duhului Sfânt, l-a mustrat, zicându-i: Argintul tău să fie cu tine într-o pierzare, că inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu, pentru că te văd că ești în amărăciunea cea de fiere și în legătura nedreptății.

Despre vremea prigonirii sale, Sfântul Simeon Metafrast povestește că nu a fost prins numai Sfântul Petru singur, ci și mulți credincioși, între care erau și Clement, Irodion și Olimp. Pe aceștia, tiranul Nero i-a osândit la tăiere cu sabia, iar pe Sfântul Petru, la răstignire. Și luându-i ostașii pe toți, i-au dus la locul de moarte. Apoi cruțându-l pe Clement, l-au slobozit în pace, ca pe unul ce era rudenie împărătească, iar pe Irodion și Olimp, care veniseră cu Sfântul Petru în Roma, i-au ucis cu sabia și împreună cu ei au tăiat și o mulțime de credincioși. Iar Sfântul Petru a rugat pe răstignitorii săi să-l răstignească cu capul în jos și nu drept, cinstind întru aceea pe Domnul său, Care de voie S-a răstignit pe cruce, ca să nu semene Aceluia întru răstignire, ci sub picioarele Lui să-și plece capul său.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Astfel s-a sfârșit marele Apostol al lui Dumnezeu, Sfântul Petru, prin moarte pe cruce, preaslăvind pe Dumnezeu, pentru că suferind multă durere din pricina piroanelor din mâini și din picioare, și-a dat sufletul său cel fără de prihană în mâinile lui Dumnezeu, în 29 de zile ale lunii iunie. Iar Sfântul Clement, ucenicul Sfântului Petru, cerând trupul apostolului, l-a luat de pe cruce și, învelindu-l, a chemat pe credincioșii care rămăseseră și pe arhierii și l-au îngropat cu cinste. Asemenea și trupurile Sfinților Irodion și Olimp, care au pățimit cu el, și pe ale celorlalți credincioși, îngropându-le cu cinste. Sfântul Apostol Pavel, care mai înainte de apostolie se numea Saul, era de neam iudeu din seminția lui Veniamin. El s-a născut în Tarsul Ciliciei, din părinți cinstiți, care mai înainte au petrecut în Roma, apoi s-au mutat în Tarsul Ciliciei cu cinstitul titlu de cetățeni romani, pentru care Pavel după aceea s-a numit și roman. El era rudenie cu Sfântul Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan și a fost dat de părinții săi în Ierusalim la învățătura cărții și a toată legea lui Moise, fiind ucenic al slăvitului dascăl Gamaliei. Și avea prieten și împreună ucenic la învățătură pe Varnava, care s-a făcut după aceea apostol al lui Hristos. Și se deprinsese bine la legea părintească, fiind foarte râvnitor după ea, și se lipise de farisei. Iar pe când rudenia lui, Sfântul Mucenic și Arhidiacon Ștefan, era ucis cu pietre de către evrei, lui Saul nu numai că nu-i era jale de sângele de un neam cu el care se vărsa fără de vină, ci se învoia la acea ucidere și păzea hainele evreilor celor ce ucideau pe Ștefan. Deci, luând putere de la arhierii și de la bătrâni, făcea mult rău Bisericii, intrând în casele credincioșilor, de unde târa pe bărbați și pe femei și îi ducea în temnițe. Și nu era destul că prigonea pe credincioșii din Ierusalim, dar s-a dus și în Damasc cu scrisoare arhierască, suflând cu izgonire și cu ucidere asupra ucenicilor Domnului, vrând ca și acolo, de va afla bărbați și femei crezând în Hristos, să-i prindă și să-i ducă legați la Ierusalim. Și aceasta a fost pe vremea împărăției lui Tiberiu. Deci apropiindu-se el de Damasc, deodată l-a strălucit o lumină din cer și, căzând el la pământ, a auzit un glas, zicându-i: Saule, Saule, pentru ce mă prigonești? Iar el, înspăimântându-se, a zis: Cine ești, Doamne? Iar Domnul a zis: Eu sunt Iisus, pe Care tu îl prigonești. Cu greu îți este ție a da cu piciorul împotriva pironului. Iar el, tremurând și înspăimântându-se, a zis: Doamne, ce îmi poruncești să fac? Iar Domnul i-a zis: Scoală-te și intră în cetate și ți se va spune ție ce ți se cade să faci.

Asemenea s-au înspăimântat și ostașii care erau cu Saul, minunându-se pentru că glasul care grăia lui Saul îl auzeau, dar nu vedeau pe nimeni. Atunci Saul, sculându-se de la pământ și deschizându-și ochii săi, nu vedea pe nimeni, pentru că orbise de ochii cei trupești, începând a i se lumina ochii cei duhovnicești. Deci l-au luat de mână și l-au dus în Damasc, unde a petrecut trei zile, fără să vadă, nemâncând, nici bând nimic, ci rugându-se neîncetat. Iar în Damasc era Sfântul Apostol Anania, căruia i se arătase Domnul în vedenie și căruia i-a poruncit să-l caute pe Saul, care locuiește în casa unui om pe nume Iuda; deci să se ducă acolo și să-i lumineze ochii lui cei trupești prin atingere, iar pe cei sufletești prin Sfântul Botez.

Atunci Anania a răspuns: Doamne, am auzit de la mulți despre bărbatul acesta, câte răutăți a făcut sfinților Tăi în Ierusalim, și chiar aici a venit cu putere de la arhierii ca să lege pe toți cei ce cheamă numele Tău! Iar Domnul a zis către dânsul: Mergi fără de frică, fiindcă acesta îmi este vas ales, ca să poarte numele Meu înaintea neamurilor, împăraților și fiilor lui Israel, pentru că îi voi spune câte i se cade lui să pătimească pentru numele Meu. Iar Sfântul Anania, mergând după porunca Domnului și găsind pe Saul, și-a pus mâinile peste dânsul. Atunci, deodată au căzut de pe ochii lui ca niște solzi și îndată a văzut. Apoi, sculându-se, s-a botezat și s-a umplut de Duhul Sfânt, care l-a sfințit pe el spre apostolească slujbă, fiind numit din Saul, Pavel. După aceea, Pavel a început prin sinagogi a propovădui pe Hristos, că este Fiul lui Dumnezeu; iar cei ce-l auzeau se mirau toți și ziceau: „Oare nu este acesta acela care în Ierusalim gonea pe cei ce chemau numele lui Iisus Hristos? Au n-a venit aici ca să lege pe unii ca aceia și să-i ducă la arhierii?”. Iar el mai mult se întărea și tulbura pe evreii care petreceau în Damasc, dovedind că Acesta este Iisus Hristos.

Atunci iudeii s-au umplut de mânie asupra lui și s-au sfătuit să-l omoare. Și străjuiau porțile cetății ziua și noaptea ca să nu poată scăpa de dânsii. Dar ucenicii lui Hristos, care erau în Damasc cu Anania, aflând că iudeii vor să-l ucidă pe Pavel, l-au luat noaptea și l-au lăsat într-o coșniță peste zidul cetății. Și plecând el din Damasc, nu s-a întors la Ierusalim, ci mai întâi s-a dus în Arabia,

precum scrie despre aceasta către Galateni: Nu am primit sfat de la trup și de la sânge, nici nu m-am suit la Ierusalim, la apostolii cei mai înainte de mine, ci m-am dus în Arabia, și m-am întors iarăși în Damasc. Apoi, după trei ani, m-am suit la Ierusalim, ca să cunosc pe Petru.

Și venind în Ierusalim, Sfântul Pavel încerca să se lipească de ucenicii Domnului, iar ei se temeau de dânsul, necrezând că este ucenicul Domnului. Iar Sfântul Apostol Varnava, văzându-l pe el și înțelegând întoarcerea lui spre Hristos, s-a bucurat și l-a dus la apostoli. Iar Pavel le-a spus lor cum a văzut în cale pe Domnul, ce i-a zis și cum în Damasc îndrăznea pentru numele lui Iisus Hristos. Deci Sfinții Apostoli, auzind aceasta, s-au umplut de bucurie și slăveau pe Domnul Hristos. Iar Sfântul Pavel și în Ierusalim se întreba cu iudeii și cu elinii pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos. Iar odată, stând în biserică și rugându-se, a rămas uimit și a văzut pe Domnul, zicându-i: Sârguiește-te și ieși degrabă din Ierusalim, fiindcă aici nu vor primi mărturia ta pentru Mine. Iar el a zis către Domnul: „Singuri iudeii știu că eu puneam în temniță și băteam prin adunări pe cei ce credeau în Tine, iar când se vărsa sângele lui Ștefan, mărturisorul Tău, stăteam eu însumi acolo, pentru că și eu voiamuciderea lui și păzeam hainele celor ce-l ucideau pe el”. Atunci Domnul a zis către dânsul: Mergi, că Eu te voi trimite pe tine la neamuri departe!

Odată s-a dus Sfântul Pavel la Atena. Și văzând cetatea plină de idoli, se întărâta cu duhul, fiindu-i jale de pierzarea atâtor de multe suflete. Și se întreba în toate zilele cu iudeii în adunări, iar în târguri cu elinii și cu filosofii lor. Și a fost dus de ei la Areopag, la un loc care se numea așa fiindcă acolo se făceau judecățile cele de moarte, lângă capiştea lui Area. Și l-au dus pe el acolo, pe de o parte, pentru că voiau să audă ceva nou de la dânsul; iar pe de alta - precum zice Sfântul Ioan Gură de Aur -, ca să-l dea judecății, muncilor și morții, de vor auzi de la dânsul ceva vrednic de pedeapsă. Iar Sfântul Pavel, luând pricină de la o capiște care avea scris deasupra: „Necunoscutului Dumnezeu”, a început a le propovădui pe adevăratul Dumnezeu, care le era neștiut până atunci, zicându-le: „Pe Cel care, neștiindu-L, Îl cinstiți cu bunăcuviință, pe acesta eu îl propovăduiesc vouă!”. Și le spunea cele despre Dumnezeu, Ziditorul a toată lumea, pentru pocăință, pentru judecată și pentru învierea morților. Și auzind ei de învierea morților, unii își băteau joc, alții încă voiau să mai audă despre aceea. Deci Pavel a ieșit din mijlocul lor neosândit, ca un nevinovat, iar Cuvântul lui Dumnezeu nu era fără de folos și fără de câștigarea sufletelor, căci unii bărbați, lipindu-se de el, au crezut în Hristos și s-au botezat. Iar între aceștia era și Dionisie Areopagitul și o cinstită femeie, cu numele Damar și alții mulți cu dânșii.

Despre vremea pătimirii Sfântului Apostol Pavel, istoricii bisericești nu scriu toți într-un fel. Nichifor Calist, în cartea a doua a istoriei sale, în capitolul 36, scrie că Sfântul Apostol Pavel a pătit din pricina lui Simon vrăjitorul în același an și în aceeași zi cu Sfântul Apostol Petru, căci a ajutat lui Petru ca să-l biruiască pe Simon. Alții spun că după moartea Sfântului Petru, trecând un an, Pavel a pătit tot în luna iunie, în 29 de zile, în aceeași zi în care Petru fusese răstignit cu un an mai înainte.

Însă nu se pare a fi mare deosebire întru aceea, căci se scrie în viața Sfântului Petru, de către Simeon Metafrast, că, după pierzarea lui Simon vrăjitorul, Sfântul Petru n-a pătit îndată, ci după câțiva ani, din pricina a două țiitoare iubite ale lui Nero, care se întorseseră la Hristos și au învățat să viețuiască în curăție. Iar de vreme ce și Sfântul Pavel a viețuit mulți ani în Roma și în părțile Apusului cele dimprejur, în aceeași vreme când trăia și Sfântul Petru, se putea întâmpla ca amândouă acelea să fie: ca Sfântul Pavel să fi ajutat Sfântului Petru împotriva lui Simon vrăjitorul, în vremea petrecerii sale celei dintâi în Roma și venind a doua oară în Roma, iarăși să fi slujit cu Sfântul Petru la mântuirea oamenilor, povățuind partea bărbătească și femeiască la viața cea deplin curată. Prin aceasta au pornit spre mânie pe cel necurat și spurcat cu viața, pe împăratul Nero, care, căutându-i pe amândoi, i-a osândit la moarte. Pe Petru, ca pe un străin, l-a dat spre răstignire; iar pe Pavel, ca pe un cetățean roman, pe care nu se cădea să-l omoare cu moarte necinstită, l-a osândit la tăiere cu sabia. Și chiar dacă nu în același an, însă în aceeași zi s-au întâmplat acestea. Iar când s-a tăiat cinstitul cap al Sfântului Apostol Pavel, a curs din răni sânge cu lapte. Iar credincioșii, luând sfântul lui trup, l-au pus la un loc cu al Sfântului Petru.

Astfel s-a sfârșit vasul lui Hristos cel ales, învățătorul neamurilor, propovăduitorul a toată lumea,

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL - DOUĂ FĂCLII ÎN SLUJBA LUI DUMNEZEU ȘI A OAMENILOR

văzătorul cereștilor înălțimi și al frumuseților Raiului, privesc și mirarea îngerilor și a oamenilor, marele nevoitor și pătimitor, care a purtat pe trupul său rănilor Domnului, Sfântul și marele Apostol Pavel. Și a doua oară, deși fără de trup, s-a înălțat până la al treilea cer și a stat înaintea luminii celei întreite, împreună cu prietenul și ostenitorul său, cu Sfântul mai marele Apostol Petru, trecând de la Biserica care se luptă, la Biserica cea biruitoare, care prăznuiește în glasul bucuriei și al mărturisirii.

Preot paroh dr. ADRIAN CAREBIA

**INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ** *Independența
prin Cultură*